BRAND

Pris 25 öre.

N:r 4 1953 — *Anarkistisk tidning* — 56:te årg

DE PROFITERAR PÅ MORD

Fredspristagaren Norman Angell sökte i sin bok, "The Great Illusion", bevisa, att krig är oprofitabelt. Från samhällssynpunkt betraktat äger påståendet sin riktighet. Krig är oprofitabelt. Det är katastrofalt ruinerande! Det första världskriget var ett jätteslöseri och det andra världskriget kostade fabulösa, hart sagt, oöverskådliga summor.

Men Sir Angell vände sig emot påståendet, att kriget är en lukrativ affär, vilket hävdats av författare som Engelerecht i sin "Merchants of Death" eller Seldes i sin "Iron, Blood and Profit". Han försökte att bortresonera det privatkapitalistiska profitbegäret såsom ett motiv för krig. I likhet med många andra fredsivrare försummade Sir Angell att bekämpa krigets egentliga orsaker, och förnekade krigets klasskaraktär. Han till och med hävdade, att inga oöverkomliga skiljaktigheter existerade mellan arbetare och kapitalister.

Kapitalisterna är lika mycket motståndare mot krig som arbetarna, förmenade han. I en liten skrift, "Can Governments Cure Unemployment", förordade han kooperation mellan arbetarregeringen och industrimagnaterna. Socialism och kapitalism är besläktade och motsättningarna kommer att försvinna. Genom att fostra varandra till ömsesidig förståelse, skulle kapitalisternas och arbetarnas intressen sammanflyta. Socialismen kom att genomföras utan att vandra revolutionens väg, var hans ljusa budskap.

Utan att kategorisk förneka att det finnes kapitalister som är motståndare mot krig, måste det emellertid betonas att kriget inte blir mindre profitabelt för det. Det har till och med funnits kapitalister med antikapitalistiska idéer. Bland de utopiska socialisterna fanns många som drömde om ett exploateringslöst samhälle. Owen sökte ju att realisera ett idealsamhälle, utan klasskamp, men misslyckades.

Men när man talar om kapitalism menas givetvis ett system, som emellertid inte utesluter enskilda kapitalisters reträtt. Det finns fredsvänner också som profiterat på kriget, ja till och med nobelfredspristagare. Detta är emellertid undantagsfall.

Men kapitalismen, som helhet betraktad, är höjd över all moral och sentimentalitet. Inga nationella gränser, inga patriotiska fördomar stå hindrande i vägen för dess profitlustas tillfredsställande. Karl Liebknechts dramatiska avslöjanden av de tyska ammunitionsmagnaterna i der Reichstag, visade att dessa framprovocerade internationella rustningsepidemier för att tillfredsställa profitlustan. Dessa dödens köpmän och fabrikanter dirigerade det internationella marionettspelet. Krupp, exempelvis, som sålde sina patenterade handgranater till England, mottog den högsta dekoration för patriotiska tjänster av kaisern, och vid slutet av kriget mottog han 123.000.000 shillings från England. Herr Krupp är återigen i business, avvaktande framtida profitmöjligheter.

Om utrymmet tillät att ingå på de stora förmögenheternas tillkomst, skulle bevisen för att krig är en lukrativ affär bli överväldigande. Genom svindelaktiga transaktioner under spansk-amerikanska kriget fördubblade den amerikanske finansmagnaten Mellon sina miljoner. Under det första världskriget steg förmögenheten till flera biljoner. Morgans, Duponts och andra ekonomiska dynastier har grundats och utvecklats på krig. De anförda exemplen kan mångfaldigas och bevisas med statistiska fakta, men siffrorna är tröttande.

Ja, krig är profitabelt! För det rena profitintressets tillfredsställande säljer fredsvännen sitt fredsideal, biskopen och prästen sin religion, regeringsmedlemmen, presidenten och monarken sitt fädernesland. För samma intresse prostituerar sig författare och journalister, universitetsprofessorer och vetenskapsmän. För att tillfredsställa detta profitbegär provocerar man fram krig och advocerar fascism och diktatur.

En kooperation mellan arbetarklassen och kapitalistklassen förordad av Sir Angell, och synnerligen omhuldad i dag, är en omöjlighet. Mellan dessa klasser kommer alltid att existera ett stort ginungagap, som överskrides först när de exploaterade genom sina organisationer har avskaffat exploateringssystemet. De som, i likhet med Sir Angell, tror på klassernas sammansmältande i ett harmoniskt helt, är verkligen offer för en stor illusion.

—*g.*

BARNET GRÅTER

Barnet gråter efter moderns bröst
söker, famlar, finner ingen Mor
ingen lyssnar till ett barnarop
övergiven utan hjälp och tröst
av en grym, barbarisk mördarhop

Så kom riddarna från västerland
skövlade, förbrände och slog ner
Barnet gråter i förtvivlan smärtat
söker ack — sin döda moders hand
bland ruiner härjade av brand
dör en Moder, — handen tryckt mot hjärtat

Och vad mer? "Kulturens riddarhär"
Edra mord är laglig FN status
våldtäckt blir ett plus för "gentlemän"
om det sker vid Söul (eller här)
Barnet gråter, söker modern kär
ad act'a juris candidatus.

GUNNAR BERGQUIST.

BRAND

— tidning för anarkistisk propaganda och debatt —

Redigeras av en kommitté

Ansvarig utgivare: G. Högberg

Redaktion och expedition: Vetegatan 3, Stockholm Sö. Postgiro 15 09 82.

Bokförlaget Brand, Vetegatan 3, Stockholm Sö.

Anarkistiska Propagandaförbundet. Kassör: Josef Ström, Bagarmossvägen 13, Enskede — Postgiro 25 99 23.

Tryckeri AB Federativ — Stockholm 1953

Koreafreden

Syngman Rhees intrigspel och saboterande av FN:s ansträngningar att uppnå fred i Korea misslyckades temporärt. Den 27 juli 1953 inträdde vapenstilleståndet. Huruvida den koreanske fascisten uppgivit sina planer att påtvinga det koreanska folket sin diktatur är däremot mycket omtvistat. Det är inte första gången Syngman Rhee har hotat att äventyra freden. Redan under det första världskriget uppträdde han så pass aggressivt att dåvarande amerikanske presidenten Woodrow Wilsson avlägsnade honom från förhandlingarna i Versailles. Detta oaktat ligger det nära till hands att anklaga Amerika för etablerandet av Rhees diktaur.

Mycket har skrivits om kriget i Korea. Några allvarliga försök att analysera tillgängliga fakta om orsakerna till kriget har däremot knappast framkommit. Från att ha varit ett inbördes krig mellan Nord- och Sydkorea blev det ett krig mellan Korea och Amerika. Det sydkoreanska försvaret föll ohjälpligt tillsammans och amerikanarna inträdde på krigsarenan. Det är att märka att långt dessförinnan hade smärre strider utkämpats efter gränsen. Orsakerna till Sydkoreas underlägsenhet låter sig inte enbart förklaras ur militär synpunkt, som så ofta gjorts här i landet. Oaktat ett generöst underhåll från Amerika tvingades Chiang Kai-shek att gå i exil. Förhållandet torde vara något analogt i Korea. Faktum är att Syngman Rhee och hans feodalistiska diktatur var lika impopulär i hela Korea som Chiang Kai-sheks regimen i Kina. Amerika har understött båda dessa diktaturer.

Redan 1949 skrev Amerikas välkände konnässör av orientaliska politiska problem, Owen Lattimore i sin bok "The Situation in Asia" följande: "Ryssarna organiserade en nationell armé i Nordkorea, baserad på bönder som hade sitt land att försvara, och på industriarbetare, som betraktade den nya regimen som deras egen.

Amerikanarna organiserade en armé i Sydkorea, inte en nationell armé utan en polisstyrka, uppbyggt av individer som tjänat i polisen under japaneserna, de mest hatade av alla japanska kollaboratörer. Armén är i upplösningstillstånd, folket misstror regeringen och regeringen är osäker om sin makt. Den har appellerat till Amerika för fortsatt ockupation."

Det koreanska kriget skulle således ha lett till en snar undergång för Sydkorea om inte Amerika hade beslutat att hjälpa Sydkorea. Frågan är då den, om det koreanska folket skulle ha bättre betjänats av en koreansk seger, än det kommer att göra nu. För att besvara detta måste man fråga sig, vad är Koreas problem? Liksom hos alla andra outvecklade orientaliska folk är det i främsta rummet ett ekonomiskt-socialt problem, men det är också ett nationellt problem.

Vid slutet av det andra världskriget bestod Koreas sociala struktur av olika element, bland annat kunde man iakttaga en antikverad feodalism; modern industri introducerad av och för japaneserna; ett japanskt politiskt styrelsesätt som gick ut på att utnyttja Korea för Japan. Endast genom en drastisk social och ekonomisk transformation kunde denna urgamla feodalism samt det japanska politisk-ekonomiska kontrollen, ha ersatts med ett modernt oavhängigt Korea. Detta i korthet Koreas sociala och ekonomiska problem. Det nationella aspektet tillkom 1945. Landet var uppdelat i två delar vid den 38:e breddgraden. De två ockupationsmakterna, som i princip hade enats om ett enande av landet, kämpade det kalla kriget, som egentligen hade mycket litet att göra med koreanerna, annat än att hålla dem splittrade. Koreanernas enighetssträvanden daterar sig tusentals år tillbaka i tiden. Genom år av lidande under det japanska oket uppbars koreanerna av drömmen om nationell oavhängighet. Uppdelningen av landet 1945 var därför ett grusande av denna dröm.

Idag, efter ett treårigt meningslöst slaktande, befinner sig Korea fortfarande konfronterat av dessa olösta problem. Syngman Rhee, som har utnyttjat varje chans att uppbygga och stabilisera sin egen makt, kommer även i en framtid att ge upphov till konflikter. Rhee kommer sannolikt att fortsätta att vidareutveckla sin fascistdiktatur med eller mot Amerikas inblandande. Rhee är medveten om att Amerikas fruktan för kommunism är hans styrka, och att de snarare kommer att understödja hans fascism än att äventyra ett enande å kommunistiska principer.

Fred kan inte uppnås i Korea eller i någon annan del av världen så länge det existerar slaveri och utsugning. De som lida under feaodalherrar och korrupta regeringar kommer att revoltera. Alla försök att nedslå dylika revolter kommer att betraktas som ett förräderi emot alla demokratiska traditioner. I Sydkorea tillåter de demokratiska makterna Syngman Rhees fascistiska regim att expandera sig. Hela världen vet, att Syngman Rhee är fascist och att hans regim är en fara för freden. Fred utan ekonomisk och social rättvisa är endast en halvmesyr, och är dömd att misslyckas.

MIN SYN PÅ RÄTTSRÖTAN

Icke utan orsak diskuterar man i dagens Sverige om rättsrötan. Fallen Keijne, Haiby, och sist men icke minst fallet Lundquist gör denna debatt berättigad.

Rätten vilade fordom på moraliska grundvalar. Man må vara ateist eller troende, faktum kvarstår. Lagarna har sitt ursprung i de direktiv som Moses en gång utfärdade. Det var hårda och grymma direktiv; men de bar självbevarelsedriftens prägel. De utformades i förvissningen om att en stor del av mänskligheten, är det grymmaste och farligaste av alla vilddjur, ett vilddjur som måste tämjas. De första lagstiftarna har säkert varit idealister. De skrev sina lagar för att skydda de produktiva och fredliga medborgarna. De försäkrade dessa människor rätten att få arbeta i lugn och ro. Herremännen, överklassen och sedermera den moderna industrikapitalismen, har var för sig bidragit till att torpedera den rättsmoral som är och bör vara grundvalen för all lagstiftning. De gjorde rätten tänjbar. De visade, att rätten sitter i den vassa spjutspetsen eller i den stinna penningpungen. Att det förvarades stulna pengar i pungen generade inte herrarna. De tillgodogjorde sig utan samvetsbetänkligheter resultatet av andras arbete. Detta har aldrig varit ansett som stöld. Herrarna fabricerade ett annat namn på denna den grövsta av stölder — privat företagsamhet. Därmed inleddes en period av rättsförfall. Lagen förvandlades till advokatyr av billigaste slag. Redan de gamla greekrna kände till detta vilket framgår utav "att de gav köpmännen, advokaterna och skojarna en gemensam gud." Men ändå har folket, den stora hederliga massan av arbetssamma människor, burit den verkliga lagen i sina hjärtan. För dem har det aldrig behövts några lagböcker. De har känt vad som är rätt och orätt. De har sagt: Det är inte rätt att göra så. Att vi fortfarande lever i ett någorlunda hyfsat samhälle beror inte på att vi har så eller så många högskoleutbildade jurister. Nej! Det beror på att det fortfarande finns människor som säger: Det är inte rätt att göra så. Det har de sagt till sina barn och barnbarn och resultatet har blivit, att vi haft och har en grupp människor med hedersbegrepp. De människorna är värda sin vikt i guld.

Borgerligheten fick sina försvarare i vältaliga politiker som skickligt försvarade och alltjämt försvarar deras stöld av andras arbetsresultat. De som ingenting ägde, de som stal och plundrade på ett klumpigare sätt, på det sätt som aldrig varit tillåtet, fick också sina försvarare — den moderna psykologin. Denna s. k. vetenskap har blivit en maktfaktor att räkna med. Dessa psykologer, den moderna tidens själasörjare, har med lagstiftarnas goda minne befriat ungdomen från en sådan egenskap som Ansvar. I stället sätter man gärna martyrglorian på en ung chaufförmördares hjässa genom att tala högtravande och lärt om komplex och miljöskador. Psykologin har gjort alla moraliska värden tänjbara och därför är den en fara. Tegnér hade rätt, när han skrev: "Döm ej strax den vilseförde, stolte broder med förakt icke vägde du den börda ödet på hans skuldror lagt." Det är sant. Den som felat skall ha sin chans att återinträda i samhället. Vad jag reagerar emot är att samhället ägnar mer uppmärksamhet, mer omvårdnad åt brottslingen än åt hans offer. Den unge chaufförmördaren stöttas upp av Social-Sverige. Han blir läkarundersökt och han blir yrkesutbildad. Men vem tänker på änkan efter chauffören, på barnen? Dem ödslar psykologerna och de psykologfrälsta kvällstidningarna i Stockholm inte många rader på. Biltjuven, låt oss säga en 16-åring, kommer på yrkessskola. Där får han det bra. Fritiden erbjuder inga problem. Allt är välordnat. Utflykter ordnas på samhällets bekostnad. Skolorna besökes också av artister och revygäng. De "små raringarna" får inte ha tråkigt, får inte bli ledsna. Men den hederliga ungdomen den bestås sannerligen inga nöjen på statens bekostnad. Så långt har det gått, att man i dag kan fråga sig: Lönar det sig egentligen att vara hederlig?

En dag i en inte allt för avlägsen framtid måste vi taga itu med rättsrötan på allvar. Det finns bara en utväg — att lära människorna att göra det rätta. Vad är då att göra det rätta? Jo, att undvika att skada sin medmänniska. Vi måste övergiva egoismen, klass- och grupptänkandet, om vi inte skall gå under. Vi har fått förmågan att göra både det onda och det goda men alltför många människor har föredragit att göra det onda. Resultatet har blivit en för varje år alltmera grym och materialistisk värld. En gång blir vi tvingade att av rena självbevarelseskälen omsätta Nazaréens maning: "Allt vad Ni viljen människorna skola göra Eder, det gören Ni dem."

Ännu är världen så ung, människorna så andligt outvecklade. I framtidens värld kommer rådman Lundquist och hans gelikar inte att omnämnas som skickliga paragrafryttare utan som stygga spöken. Till sist blir de inte bara spöken, de blir ingenting. De drabbas av ett välförtjänt men hemskt öde — glömskan.

Dacke.

GRUVSAMHÄLLET

Av G. Lövqvist

Dagarna gick, den ena efter den andra, utan någon större skillnad. På morgonen drog man på sig den kolsvarta lumpen, gick ned i källaren under omklädningsrummet och fick sin gruvlampa — fäste batteriet i bältet och strålkastaren i hjälmen och med unikan i näven stultade man bort till laven för att åka hissen ned till den nivå man arbetade på. Nere i gruvans raststuga tog man sig en kaffeskvätt eller the, vilket man nu hade, la in en ordentlig paj av stockholmsettan och traskade iväg till orten där man hade sin drivning. Borrade man en salva och sköt den ena dagen, så hade man lastning dagen efter. Såvida man nu inte hade lastare som lastade åt en. Men de som var nya i gruvan fick lasta ut sina salvor själva. Med fyllfat och fyllhammare är det ett drygt och omänskligt arbete att vara gruvarbetare. Ryggen håller inte länge på handlastare — men så länge det finns nya krafter att hämta ner till gruvan så bekymrar det inte bolaget om reumatism och ryggskott härjar hos gubbarna.

När man jobbat halva skiftet går man ned till rastkuren och får sig en bit mat, vilar en halvtimme och sedan fortsätter man igen. Egentligen skulle det vara åtminstone en timmes matrast. Men gubbarna i fackföreningen har kommit underfund att det är bättre med en halvtimme och att istället komma hem lite tidigare. När de kommer hem ställer de sig på vedbacken ett par timmar — de som har familj. De har inte råd att köpa ved och låta motorkapa den. På sommaren ligger de ute i skogen på helgdagarna och hugger ved. Då får de den för en krona kubikmetern plus körkostnader. Ibland kan man få några kubiker gruvved av bolaget, men för det mesta vill det ha betalt för den och då blir den lika dyr om man räknar med förstörda sågklingor och yxor. Tjänstemännen har det bättre. De får fri ved och så nöjer de sig inte med ett rum och kök. De skall ha en hel villa. Likväl har de för det mesta inga barn. Disponenten har en stor villa med sexton rum förutom två badrum — ett uppe och ett på nedre botten. De är visserligen fem personer i familjen — pigan räknas nog inte trots att de titulerar henne för jungfru. De där herrefolken vill alltid låtsas vara så lärda av sig. De har gått i realskola och gymnasium och alla möjliga skolor. Men livets svåra skola har de inte försökt sig på. Hade de det skulle de ha lärt sig att veta hut. De tror att allt hänger på en massa fina titlar. De har för sig att det är de enbart som är människorna och de andra bara arbetsdjur som skall hunsas fram. Fy fan att det finns sådana varelser på en grön jord. När ingenjören kom hit så försökte han med alla sorters nymodigheter för att sätta sig i respekt hos arbetarna. Han hade sina lakejer som villigt sprang ärende åt honom. På kvällarna var de ute och spionerade i barackerna. Var det så att det var brännvinsfest i någon barack, då hade disponenten reda på det dagen efter. En hel del började fjäska för herr och fru ingenjören — som det hette — och bjöd hem dem på kaffe och dopp. Mest var det fruarna som bjöd hem ingenjörsfrun. Vid sådana kaffeträffar fick hon alltid en massa nyheter med sig hem.

Men efter som tiden gick och tiderna blev något bättre, i det hänseendet att det var för lite folk i gruvan, så slutade spionerandet — kanske höll det på — men det blev i alla fall inga bestraffningar. Men ingenjörskärringen sprang hos sina "vänner" som förr och fick reda på nyheter.

Det skall bli fest i gruvsamhället har någon fått reda på. I 50 år har det brutits malm här och nu skall femtioåringen hyllas. Det skall bli en hejdundrande fest med alla möjliga fina finesser. De som har arbetat mer än 15 år skall få medalj och trehundra kronor har det kommit fram. Då skall det hållas tal för arbetarna och dispen tillsammans. Som bröder skall de stå där med tårar i ögonen och få del av berömmet. Tårarna uteblir kanhända — gruvfolk är inte så blödiga av sig. Gjorde de rätt skulle de gå till festen och ta suparna och maten och sedan gå hem med detsamma. De kunde ju för sig själva ställa till en fest på Folkets hus där de kunde dansa och ha trevligt sedan de fått några supar på bolagsfesten. Då skulle de där fina herrarna som knappt hälsar annars få ha sin fest för sig själva. De kunde ju hänga den där grannlåten om sina egna halsar. Desto mer kunde de sträcka på sig sedan ...

Men så blir det nog inte, för de flesta arbetarna har fruar och de vill gärna vara med på fester och sola sig i glansen av herrefolket. Förresten så vill nog de flesta gubbarna med också. Människorna är sådana. De glömmer all snålhet hos bolagen vid sådana tillfällen. Då skryter de med bolaget och säger: tänk så bra de var — vi fick en fin medalj och trehundra kronor. Då glömmer de att de nästan ett helt liv gått och arbetat ihop miljoner åt bolaget mot en terna som fick sluta sitt liv för tidigt svältlön. Då glömmer de alla kamrai arbetshetsen. Allt glömmes — allt är så förbannat bra ...!

När fruarna klagar över att matpengarna inte räcker, då svär man så det osar svavel över för låga löner. Men när någon på jobbet frågar dem varför det är så dåligt, då svarar de, att vi måste först och främst tänka på landet — på fosterlandet — men att det nog blir bättre om regeringen tillsammans med företagare och arbetare får fortsätta att bygga ut folkhemmet. Ett vackert namn förresten — det är inte undra på att det har fått så många anhängare ...

Allt går så smärtfritt nu för tiden, när vi alla sitter i samma båt — när mannen i blåställ får sköta årorna och den profithungriga överklassen får sköta rodret. — Hej å hå — hej å hå — nya tag gubbar — det här var svettigt, säger de frackklädda — och roddarna har så knogigt att de inte har tid att vända sig om för att se efter, om de som styr har det så svettigt där de sitter. Förbundet sköter om prissättningen så det behöver inte arbetarna bry sig om — inte ens avdelningen behöver bry sig så mycket om sådana saker. Det är bara när det gäller en del småackord som de kan underhandla sig till utan att förbundsherrarna behöver vara med. Avdelningen får ju förstås vara med vid avtalsunderhandlingarna genom sina ombud. En gång hade Jonte varit ner på en underhandling i Stockholm och han talade om ganska underliga saker efteråt. De hade suttit och manglat hela två dygn och ingen ville ge sig i början. Men när den andra dagen nästan var slut, då tog ombudsmännen och delegaterna för arbetsgivarparten, ett enskilt sammanträde där inte arbetarombuden fick närvara. Efter en stund kom förtroendemannen ut och meddelade att det och det har vi kommit till och det går inte att få mer — så det är säkrast att skriva på. Nej, hade ombuden sagt — vi kan inte skriva på innan gubbarna därhemma först har gått med på det. Det skulle hjälpa föga menade förtroendemannen, för vi i förbundet tycker det här är rätt skapligt och vi går inte med på någon konflikt. Ja, arbetarna fick skapligt påökt — hela 5 öre i timmen ...

Det hade svurits en hel del strax efteråt nere i gruvstugorna. Det blev en tid då diskussionerna gick höga och ordet strejk var på mångas läppar. Men det hela ebbade snart ut och man återgick till den lugnare tillvaron under matrasterna, vilket för det mesta bestod i en tupplur med huvudet mot unikan eller ett förstrött resonerande om fiske och byskvaller.

Himmel i Irland

Springare i mörker
travar fram över
himlens marker.
Irländska sjön
och Atlanten laddar
himlen över Irland,
en himmel som brister i gråt
på vår väg från Dublin
till Rosslär.

Lätt leker lynnet
på Irlands himmel,
förgrymmad ibland,
oftast leende,
violett röd grön
lyser himlens cirkel över
smaragdgrön ö,
färskare grön än allt grönt
in the whole world.

Fåglarna flyger
mot Irlands himmel,
en himmel de aldrig når,
en himmel som minner om
Jim Larkin,
James Connolly,
frihetskämpar,
drömmare, rebeller,
strejken i Dublin,
1913.

C. J. BJÖRKLUND.

Prenumerera på BRAND

Sveriges enda anarkistiska tidning.

Utkommer med minst 6 nr per år.

Pris kr. 1:50 per år.

BRAND, Vetegat. 3, Sthlm Sö.
Postgirokonto 15 09 82

Västerländsk rättvisa

Domarna har fallit. — Rättvisa har skapats. Trots en mäktig folkopinion världen runt. sändes makarna Rosenberg till elektriska stolen. Man frågar sig nu: är vi därmed tryggade, har vi uppnått full säkerhet för spioneri? Svaret måste bli nej och åter nej. Vi kan aldrig skydda oss för människor som med fanatism kämpar för det de tror på. Vi måste komma till klarhet om att Rosenbergs dog för tron på något som de trodde var mänsklighetens räddning. Tillkommer det då oss att sätta oss till doms över dem och säja att de var förrädare och att de sålde den "västerländska kulturens" förnämsta skyddsvapen. Jag tror inte det, så länge vi inte har annat att bjuda än elektriska stolen åt dem, som kämpar för Sovjetunionen, så länge är vi aldrig skyddade för spionen.

Inte sedan Sacco och Vanzettis dagar har man skådat en sådan mäktig folkopinion. Över hela världen har massorna samlats för att uttrycka sin avsky över domen. Hur vi än resonerar kan vi inte skylla allt detta på den internationella kommunismens stora propagandaapparater, det måste ligga något annat under. Och vad är detta annat än de härskande och progressiva människornas insikt om det meningslösa i att offra två människor på krigsgudens altare.

Rosenbergs är dödsförklarade av coronern. Men för massorna kommer de aldrig att dö.

Åke Jonsson.

Bland utlandsturisterna vi kontaktat, önskar vi framförallt nämna Brands expeditör och skattmästare, Ivar **Lennholm.**

Strax före avresan överskred kamrat Lennholm 60-årsgränsen, vilket kanske frestade honom att hoppa över några geografiska gränser också. I sällskap med vår filosofiske vän, "Novo", genomreste han Danmark, Holland, Frankrike, Italien och Schweiz.

Han gjorde utflykter längs efter de idylliska holländska kanalerna, snegla de från avstånd på Amsterdams glädjekvarter och hälsade på IAA:s konferens i Paris, där han sammanträffade med andra resenärer från Thule.

Därefter styrde han kosan emot Mazzinis, Garibaldis och Malatestas land, där han besökte de tusenåriga katakomberna i Rom, åkte omkring i de romantiska gondolerna i det sköna Venedig. Under vistelsen i det piktureska Neapel besteg han Vesuvius, som för ett ögonblick fick vår kamrat att längta tillbaks till sin Signe och säkerheten. Naturligtvis uraktläts inte ett besök hos det exotiska Pompeji, som länge hägrat för vår arkeologiskt intresserade kamrat. Vi bör heller inte förglömma att nämna kamrat Lennholms försök att imitera Gallileo under sitt besök vid Pisas lutande torn.

Efter misslyckade försök att leda reskamraten på snedsprång bland de förföriska enapelianskorna hemträddes resan genom alplandet, tunnlarnas och klockornas eldorado. Han stannade länge nog i Luzern för att bli förälskad i naturen och människorna. Kamrat Lennholm kommer att beskriva sina öden och äventyr i ett kommande nummer av Brand. Intill dess: Välkommen hem till brandlyan!

MATERIALISM kontra religion

De religiöst betonade människorna tadla oss fritänkare för förringandet av de andliga värdena. "Människorna leva inte av bröd allenast, utan det finns också en spirituell och emotionell hunger att tillfredsställa. Det existerar fenomen som den vetenskapliga materialismen inte kan förklara, fenomen som pockande kräver svar. Vetenskapens föklaringar av livet och dess uppkomst besvarar inte frågan: varifrån och varthän. Inte den minsta livsorganisms ursprungliga tillkomst kan definitivt bekräftas, mycket mindre världsalltets tillkomst och utveckling. I trots av alla vetenskapliga hypoteser, så är dessa problem alltjämt omgivna av ett ogenomträngligt mysterium", försäkra de.

Frågan är emelertid huruvida den vetenskapliga livsåskådningen är inriktad på att lösa gåtor. Varifrån och varthän är frågor, som torde ligga utanom vetenskapens verksamhetssfär. Några exakta och analysbara fakta föreligger inte. Vetenskapen inskränker sig till förklarandet av livets utveckling utifrån den kännedom som den besitter om de i utvecklingsprocessen verksamma naturlagarna. Med den induktiva-deduktiva forskningsmetoden, söker vetenskapen att följa det organiska livets utveckling från de enklaste till de mest komplicerade livsföreteelser. Frågan om livets ursprung lämnar vetenskapen därhän tillsvidare. Filosoferna och teologerna kunna spekulera därom, men vetenskapsmännen spekulera inte, de dissekerar och analyserar.

Enligt våra religiösa sagesmän är religion det ultima svaret på dessa frågor, som vetenskapen är urståndsatt att besvara. Men religion är inte baserad på kunskap utan på tro och kan följaktligen inte lösa något problem. Religion är organiserad vidskepelse eller i bästa fall en illusion. Den har sitt egentliga upphov ur okunnighet och fruktan, vilka kan räknas til människornas primitivaste egenskaper. Att även civiliserade mäniskor fasthåller vid religion och magik, vittnar enbart om hur nära besläktade de är med de primitiva. Det är uppenbart att detta har förhindrat eller stagnerat utvecklingen av detta kunskapsområde. Och det ligger förvisso en stor sanning i påståendet, "religion är ett andligt opium".

Vetenskapen försummar emellertid inte de "andliga värdena". Den försöker att förklara orsak och verkan utifrån den vetenskapliga kausalitetslagen och därmedelst eliminera fruktan och vidskepelse. Men så länge vår kapitalistiska samhällsstruktur består, kommer religion att florera. Endast i ett fritt samhälle kommer den vetenskapliga forskningen att befrukta och utveckla människorna i rationell och progressiv riktning. Och när människorna vunnit kunskap om livsföreteelsernas kausalitet, så förefinnes inget behov för illusioner. Livsgåtorna varifrån och varthän kommer att förlora sin hypnotiska attraktion.

Iconclast.

LÅT OSS ALDRIG uppge hoppet om att fredens krafter en gång skall besegra krigets. Lyssna ej till krigsaktivisters och korstågskämpars toner.

Demokratins förfall

Mänsklighetens historia seklerna igenom ådagalägger att folkens lägre skikt tvingats att offra liv och lem för emot dem fientliga intressen.

Demokratin har emellertid gjort sin entré, säger man skrytsamt. Man hänvisar till vissa förbättringar av levnadsförhållandena. Dessa konjunkturförbättringar har gjorts synonyma med demokratins förverkligande. Detta är ju en påtaglig bluff, ty tillfälliga förbättringar av levnadsstandarden är inte detsamma som förverkligad demokrati.

I förverkligandet av demokratin måste folkets röst höras. Men folket uppfostras inte till demokrati, utan fördummas de genom att förvandlas till valboskap. Det har ännu inte insett att dess öde inte avgöres vid valurnorna, men på arbetsplatsen.

Indifferensen bland folket har gripit om sig till den grad att det inte ens protesterar emot de styrandes missgrepp. I USA har man ännu inte kommit så långt i tålamod. I Vita huset kommer, som bekant, högar av protestskrivelser då folkets rättigheter har överträtts. Hos oss riskerar man att inspärras om man uppvaktar regeringen med protestskrivelser. Rakryggigheten gentemot överhetens övergrepp existerar inte längre hos oss.

Ödslandet av svindlande summor på religionshumbugen och på det militära vansinnet, är heller inte förenligt med demokrati. Problemen som vidrör livets uppkomst och odödligheten har ju ingenting med den ortodoxa religionen att skaffa. Prästlöner och andra utgifter till kyrka och militarism är emot folkviljan och emot demokratin.

Idag är kyrkväldet och militarismen starkare än någonsin tidigare. Rättsrötan griper om sig allt mer och mer och den individuella friheten blir mindre. Människorna blir blinda kuggar i statsmaskineriet i stället för fria demokratiska medborgare. Istället för att demokratin skulle bli en kamp emot diktatur har det blivit en kamp för diktatur.

Helgo Wiberg.

Visa om en barkbåt

Av ELSA HELLMAN

Jag vet en väg genom åren — mil från de vuxnas bestyr
— dit, där rida ranka var ett strålande äventyr.

Ens värld var genomsusad av drömskhet och sagolåt,
man hade en oerhörd längtan: man ville tälja en båt.

Men den, vars mandom väntar vid nästa landsvägskrök,
ler alltid sitt kloka löje åt fumliga barkbåtsförsök.

Och dock: kring den båten lekte långt mer än ett tidsfördriv;
det var oändliga drömmar, som barnet täljde med kniv.

Kanhända, när man har tröttnat på de vuxnas krassa liv,
man gripes mitt i ett löje av ett barnsligt recidiv.

Man letar sig väg tillbaka en drömnatt till barndomens mark,
och man är åter liten och sitter med kniv och bark.

Man sitter där och täljer och rör bland de gula spån
och undrar var de hela egentligen kom ifrån.

Den båten är byggd för strömmar, som flödar mot livets land.
Oändliga möjligheter man har i sin barnahand.

SOCIALDEMOKRATIN

"Det är betecknande för socialdemokratins frihetsfientliga karaktär, att den lånat sina organisationsformer ur statens rustkammare. Disciplin var och är dess uppfostrans förnämsta valspråk och med samma medel, med vilket staten fostrar lojala undersåtar och goda soldater, uppfostrar den disciplinerade partikamrater. Den har miljoner anhängare kring sin fana, men den förkväver det skapande initiativet och den självständiga aktionskraften hos massan. Den framkallar en ny tjänstemannaklass, en ny hierarki, en slags politisk försyn, för vilket det fria initiativet och det självständiga tänkandet måste stryka in sina segel.

Endast så kan det också förklaras, att socialdemokratin i sin praktiska verksamhet fullständigt förlorat sig i den borgerliga parlamentarismens sumpmarker, att de små dagspolitiska debatterna fånga hela deras uppmärksamhet och propaganda. Den har organiserat sina väljare som staten sina arméer och som denna upphöjt den själsliga impotensen till princip.

På sin väg till politisk makt har den begravt allt som den tidigare hade gemensamt med socialismen, så att f. n. intet annat finns kvar än en förklädd statskapitalism, som den under falskt märke för i handeln."

(Rudolf Rocker i Socialdemokrati och anarkism.)

Svartvitt

i dunkel
förändrar jag ditt ansikte
gör det vackert
åtråvärt
men när lampan tänder verklighet
krymper jag av hat
samma rynkor
samma blick
samma kroppsliga bön

LEIF DAHLGREN.

INFÖR SAC:s kongress

Den 13 sept. börjar SAC:s 14:de kongress i Stockholm. Av dagordningen att döma kommer en mängd viktiga frågor, av vital betydelse för organisationens framtid, att behandlas. De talrika motionerna, 48 i antal, visar också att medlemmarna inte gått i dvala utan att de svartsjukt bevakar sina och organisationens intressen. Kongressen väntas få en stark tillslutning, och de kontroversiella motionerna tyder på att den kommer att avgå i stormens tecken.

Förutom de rent tekniskt organisatoriska problemen kommer således militärfrågan under debatt. Tvenne motioner, principiellt avvikande från varandra, föreligger som uppslag för diskussion. Den ena tenderar de borgerliga fredsorganisationernas önskeattityd och den andra en klar antimilitarnstisk inställning. Bland andra explosiva frågor kommer framförallt frågan om Arbetarens redigering att sätta känslovågorna i svall. Tre mer eller mindre kritiskt betonade motioner har förelagts till behandling. CK-majoriteten har emellertid avslagit en av dem. Ännu en kontroversiell motion, som dock redan tycks vara definitivt avgjord, positivt och diametralt mot motionsställaren, är IAA:s principförklaring.

Det är att hoppas kongressen, oaktat de kontroversiella frågorna och de stridiga vilforna, föres i kamratskapets och solidaritetens tecken. Konstruktiv kritik bör inte etiketteras som varande kverulans, ty en rörelse med så ideologiska drivkrafter som den syndikalistiska, måste tolerera meningsskiljaktigheter. Om de ideologiska meningarna undertryckes till förmån för de dagsbetonade praktiska uppgifterna, kommer rörelsens ideella och principiella karaktär att äventyras. Kongressen bör framförallt sträva efter att handla i överensstämmelse med den internationella syndikalismen. Det bör inte förglömmas, att de olika organisationerna tillhörande den revolutionära syndikalistiska internationalen, IAA, med spänning avvaktar kongressens förhandlingar och beslut.

Därför, kamrater, kongressa i enighetens tecken! Låt inte principiella eller andra meningsskiljaktigheter utlösa sig i personliga invektiver och insinuationer! Detta leder till intriger och splittring, vilket är oförenligt med syndikalismens idéinnehåll. I förhoppning därav hälsas och lyckönskas kongressen!

REDAKTIONEN.

Kamratmöte

Västra Sveriges distrikt av Anarkistiska Propagandaförbundet höll sin andra kamratträff för året i Hällevadsholm lördagen och söndagen den 24 och 25 juni.

Tillslutningen var ju ej över sig omfattande, kanske den starka sommarvärmen var en bidragande orsak härtill. Kamrater! Kom dock ihåg att ingenting får avskräcka en sann anarkist att närvara vid sammankomster där det gäller rådslag om vår rörelses väl och ve. Alltnog, samtliga klubbar i distrikt utom Uddevalla var representerade. Från Göteborg hade infunnit sig sex kamrater, två från Anarkistiska föreningen och fyra från Majornas Anarkistiska Ungdomsklubb.

Efter det Internationalen taktfast avsjungits hälsades mötesdeltagarna välkomna av Bergens son, som också med några inledande ord redogjorde för dessa våra sammanträffanden. Hur nödvändigt det är att kamratkretsarne kommer tillsammans i och för dryftandet av inre och och även yttre livsviktiga problem som vi anser vara nödvändiga då det gäller att bevara de progressiva organisationerna intakta. Dagordning föredrogs och godkändes. Kamratträffen hade ju i stort sett sammankallats för att ventilera förbundets tänkta rikskonferens, och en genomgående och givande debatt utspann sig. Kamraterna var dock ej i alla frågor eniga med VU då det gällde planeringen. I stort sett godkändes VU:s förslag, med vissa förslag till kompletteringar. Således föreslogs att Ungdomsfrågan gives plats för behandling och att om möjligt ett speciellt ungdomsmöte hålles i samband med konferensen. Ävensåa antogs ett förslag om att förbundet inbjuder vissa utländska kamrater som visar sig kunna vistas i landet vid denna tid. Diskussionen utmynnade i en enig och fast vilja att denna konferens planeras så att den största möjliga agitatoriska och stabiliserande effekt kan bli följden.

Som vanligt kan ju ej klubbarnas agitatoriska förehavanden förbigås då kamrater kommer tillsammans, varför även denna fråga behandlades. Men då agitationen så ingående hade ventilerats på Boråsträffen, där klubbarna hade uppmanats att meddela distriktet sina förehavanden härvidlag ansåg kamratmötet att denna uppmaning och de förslag som där antogs kunde ligga som grund för agitationen. Dock ansåg en del kamrater att klubbarna bör driva mera offentlig propaganda och att mötena borde göras mera publikdragande i form av lättare program. I samband med denna fråga behandlades även möjligheterna för en stabilisering av klubbarnas och distriktets ekonomi. Två kamrater tillsattes som fick i uppdrag att utreda detta spörsmål. Hallberg från Göteborg och Sörkvist från Hällevadsholm tillsattes.

Lördagens förhandlingar hade nått sin ände och i form av ett lättare program med sång m. m. avslutades mötet. Tiden var långt framskriden och den heta sommarvärmen var ihållande. Vi skildes åt till nattens vila, en del till sina tältplatser andra återigen till välvilliga kamrater som hade upplåtit sina boplatser för logi.

På söndagen besökte kamraterna en fornminnesplats benämnd Stenehed, där synliga bevis i form av kantastenar och forngravar fanns för stora sammankomster. Gösta Olsson gav oss en kort orienterande bild av de händelseförlopp som utspelats mellan tvenne stridande grupper på denna plats där spåren ännu ej utplånats. På den tiden fanns det ju ej atombomber, men möjligheter att förgöra varandra var som synes ej obefintliga. Enär den ihållande värmen ej givit vika även på söndagen, ansågs det ej vara möjligt att kunna hålla det planerade offentliga mötet, där Nissse Lätt skulle hålla ett agitatoriskt anförande men då några mötesdeltagare ändå till slut infann sig, beslutades att hålla mötet. Ett kort kärnfriskt föredrag fyllt av sprundlande liv och framåtanda gav kamrat Lätt sina lyssnare. Några pessimistiska tongångar hör man ju aldrig från detta håll och sannerligen vi hörde det nu heller. Välgörande kritik som ej kunde missförstås gavs såväl inåt som utåt. Denna kritik utmynnade i att hålla trogen vakt vid de fundamentala principer som är förenliga med skapandet och värnandet av ett verkligt frihetligt socialistiskt samhälle. Talaren avtackades med applåder och Internationalen avslutade föredraget. Och så var denna träff avverkad och träffas vi om lokaler och andra förhållanden så tillåter enligt beslut på Västervåg den 29 och 30 aug. Kamrater ute i landet, ha dessa dagar i åtanke.

V. H.

Kamratträff i Stockholm

Anarkistiska Propagandaförbundets Verkställande Utskott inbjuder alla Sveriges anarkister och sympatisörer till en kamratträff i Stockholm lördagen den 12 september kl. 15. Dagordning för träffen kommer senare att genom cirkulär meddelas. Vi hänvisar även till annons i Arbetaren inom närmaste tiden. Lokal: Blekingegatan 8.

Preliminärt kan meddelas att vissa aktuella frågor kommer upp till behandling varav kan nämnas propagandan, ungdomsfrågor och frågor i samband med tidningen. Det blir också kaffeservering m. m. Vi inbjuder på förhand de ombud vid SAC:s kongress som hunnit anlända till Stockholm på lördagen och som har intresse av en stunds samvaro med anarkisterna. Väl mött således vid vår kamratträff.

Anarkistiska Propagandaförbundet
Verkställande Utskottet.

Arbetaren

är varje ung arbetares och arbetarkvinnas tidning

●

ARBETAREN

är instruktiv och upplysande i alla socialpolitiska spörsmål

Den syndikalistiskt intresserade ungdomen kan ej undvara

ARBETAREN

Tag ställning för **Arbetaren!**

●

Prenumerera

på närmaste postanstalt!
Endast 4:— kr. per månad

Arbetaren

Box 413 **Stockholm 1**

Internationella kontakter

Från F. I. J. L. i Paris har vi emottagit följande skrivelse med anmodan om benägen publicering.

Kära vänner!

Vi har nöjet att meddela er att F. I. J. L:s nationalkommitté i Paris bildat en kommitté för internationella kontakter, med uppgift att kontakta övriga ungdomsorganisationer.

Vi skriva till er emedan vi önska utbyte av brev och tidningar.

Med anledning av detta be vi er sätta in en notis i er tidning om bildandet av denna kommitté.

Brev och tidningar kan adresseras till: Comision de Relaciones Internacionales de la F. I. J. L. 24 rue Ste. Marthe. Paris (Xe).

Kommittén.

Hällevadsholm

Anark. klubben avhöll månadsmöte hos kamrat Gösta Olsson, Kvarndalen, söndagen den 26 april. Rapport från 1:a kvartalet föredrogs och godkändes vilket även blev fallet med rapporten från senaste kamratmötet i Borås den 12 april.

I enlighet med uppdrag från ovannämnda kamratmöte behandlades möjligheten av en kamratträff i Hällevadsholm på försommaren. Allmänna meningen var att vi helst ville förlägga tidpunkten till 3:dje eller 4:e veckohelgen i juni och skulle vi närmare överlägga med DK härom.

I serien "Mitt möte med socialismen", som klubben startade för en tid sedan, var det denna gång Gösta Olssons tur att redogöra för hur han gjorde bekantskap med de socialistiska idéologierna. Han hade haft god början redan i föräldrahemmet genom sin far, Wilhelm Olsson, som varit en av banbrytarna för den svenska arbetarrörelsen omkring sekelskiftet. Redan i barndomen mellan åren 1910—14 hade Gösta lagt märke till den anarkosyndikalistiska propagandan i hembygden och vid 11 års ålder var han en av fritänkaragitatorn O. Ljungdahls mest uppmärksamma åhörare vid ett föredrag som denne avhöll. Under det första världskriget försvann väl utposterna för dessa ideologier men de dök upp på nytt år 1923 då LS på platsen rekonstruerades. Och då ungsoc. klubben bildades på vårvintern 1928 var Gösta en av de första att sluta sig till den. År 1937 ingick han även som medlem i LS. Under 25 år hade han nu ägnat den anarkosyndikalistiska rörelsen sina krafter: ett arbete som givit livet innehåll och mening.

Anförandet åhördes synbart med stort intresse och avtackades med applåder. Tidigare har kamrat A. E. Nylund redogjort för sina upplevelser.

Härefter avslöts mötet med kaffe. Det hade varit välbesökt och alla var ense om att det hade varit vällyckat och givande.

— — —

Annandag Pingst avhölls nästa möte, även denna gång hos G. Olsson. Härvid förelåg ett omröstningscirkulär från förbundets VU om en rikskonferens i Stockholm den 11—12 sept., efter en kortare diskussion beslöts enhälligt rösta för en dylik konferens.

Även föredrogs förbundets verksamhets- och revisionsberättelser för år 1952. Den föranledde ingen debatt, men mötet beslöt uttala sitt erkännsamma tack för det goda och ansvarsfulla arbete VU och red.-komm. nedlagt för förbundet och Brand. Även instämdes i det värdiga sätt på vilket VU besvarat SAC:s skrivelse om den påstådda inblandningen i dess angelägenheter. Må Brand som hittills alltid säga sitt hjärtas mening även om den skulle råka trampa vissa proreformistiska herrar på liktornarna!

Vidare behandlades den kommande kamratträffen i Hällevadsholm som nu är bestämd att äga rum den 27—28 juni, och uppdrogs vissa riktlinjer för programmet, vilket återfinnes å annan plats i detta nr.

I serien "mitt möte med socialismen" hade turen denna gång kommit till vår ordf., kamrat Karl Persson, som talade bl. a. om hur han som 15-åring, direkt kommen från konfirmationen gått med i ledet som deltagare i en majdemonstration i fädernestaden Säter. Kamrat Persson härstammar nämligen från "masriket". Det var år 1906. Sen dess har han varit med i ungsoc. klubbar, såväl i hemstaden som Kristinehamn, Skövde och sen 1936 i Hällevadsholms Anark. klubb. Anförandet åhördes med stort intresse.

Så blev det kaffe och läsning av dikter. Och vi skildes åt efter att ha kommit överens om att försöka träffas nästa gång hos kamrat Nylund i början av juli.

Bergens son.

Stockholms Anarkistiska förening

håller möte

1:sta lördagen i varje månad kl. 7 e. m.

Lokal: Brands exp. Vetegatan 8.

PRENUMERERA på Brand åt någon av dina vänner.

GÖTEBORGS ANARKISTISKA FÖRENING

håller möte

3:e onsdagen i varje månad kl. 7.30

i FOLKETS HUS V-sal

Intresserade hjärtligt välkomna
Uppl. lämnas per tel. 25 55 66
eller 11 49 33

STYRELSEN

Brev från T. Yamaga

Vår japanske vän och kamrat T. Yamaga har riktat ett brev till den syndikalistiska ungdom som i somras höll konferens å den anarkistiska jordbrukskolonin i Aymare, Frankrike. Efter att ha förklarat att Japan befinner sig i en farlig ställning mellan Förenta staternas kapitalism och Sovjets diktatoriska system, säger han sig frukta att man förbereder en ny storkatastrof för mänskligheten. "Man kan frukta att vår befolkning ska omkomma under Kremls vätebomber, därför att Japans reaktionära regering allierat sig med den amerikanska kapitalismen . . ."

Efter att ha riktat uppmärksamheten på de japanska syndikalisternas stridsmetoder, som närmast låter sig karakterisera som en slags hungerstrejk natt efter natt under det de placerat sig på små mattor vid kontorens ingångar säger han: "För egen del beklagar jag mycket att den väldiga majoriteten av syndikalister i världen inte vill lära sig esperanto". Han menar att om så skedde skulle vi fritt kunna meddela oss med varandra. Han säger vidare: "Min tro är, att endast syndikalisterna kan göra denna värld till en fredlig värld, därför att andra varken är eller kommer att bli istånd att åstadkomma verklig fred och frihet. Men om syndikalisterna inte är esperantister kan de inte heller få sina sköteidéer att ta form enligt världsformat".

Om sina och hans kamraters svårigheter kan följande lilla avsnitt ur kamrat Yamagas brev tjäna som illustration:

Jag har börjat bli gammal. Är nu 60 år, men det finns unga kamrater som hjälper mig, här i mitt eget lilla hem, att sätta, ombryta och trycka fast på primitivt vis, utan maskiner. För de pengar, som ryska kamrater i USA sänt oss, har vi köpt 25.000 typografiska tryck-tecken och en handcylinder för litografi, som vi trycker mot färg och sedan trycker med. Vi har inte råd att köpa någon dyrare maskin, och därför söker vi klara oss med den här. De tecken som behöver accent har jag själv fabricerat av zinkplåt."

(Översatt av Josef Ström.)

Från IAA-kongressen

Den syndikalistiska internationalen (IAA) höll sin åttonde kongress i Paris under dagarna den 19—24 juli. Femton länders syndikalistiska organisationer representerade med ombud. Härtill kom flera observatörer från skilda länder, bl. a. IWW i Förenta staterna samt IAA:s västeuropeiska undersekretariat och den antifascistiska hjälporganisationen SIA. Réné Lamberet hälsade på franska CNT:s kongresskommittés vägnar ombuden välkomna till Paris och till IAA:s kongress. Hon beklagade det faktum att de syndikalistiska organisationer som varit verksamma i öststaterna icke kunde deltaga med ombud. Den bulgariska organisationens exilorganisation i Frankrike deltog emellertid och bidrog med många värdefulla upplysningar om dagens förhållanden i de av bolsjevikerna härtagna öststaterna.

John Andersson hälsade kongressen i sekretariatets namn och minde inledningsvis om det för arbetarklassen så ärorika datumet den 19 juli. Det var den 19 juli 1936 det spanska folket reste sig mot de fascistiska blodhundarna med Franco i spetsen. Med fascisttaters och demokratiers bistånd segrade fascisterna över folket, men striden är ännu ej slut. Han hälsade de från själva Spanien komna ombuden, liksom han särskilt hälsade det argentinska och minde om FORA:s kamp mot perónismen.

Den s. k. spanska frågan löstes enkelt genom att godkäna den närvarande CNT-riktningen, vilken ju alltid arbetat i överensstämmelse med den syndikalistiska internationalens principer och betalat medlemsavgifter till IAA. Som ett nära nog unikum framstår det faktum att de spanska kamraterna i exilen betalat mer per medlem till IAA än SAC. Och ändå har SAC:s insatser inte varit små.

Under behandlingen av den spanska frågan föredrogs en skriftlig hälsning till kongressen från CNT:s hemliga nationalplenum som hölls i Spanien den 13 och 14 juni 1953. Häri identifierar de sig icke enbart med den revolutionära syndikalismen. De säger även beträffande de som förlorat tron och föredrar ljumhet i stället för revolutionär elán "att CNT inte kan begråta dem": "CNT har inte tid med tårar i sin kamp", sade man, "de som låtsas stuva om sina idéer för att kamouflera sitt skeppsbrott — må de bli ensamma med sitt skeppsbrott", heter det också. Och så blev det ju. De "skeppsbrutna" har lämnats åt sitt öde.

Sekretariatets verksamhet godkändes. Det blev därefter en lång debatt om IAA:s framtida verksamhet där man på nytt underströk vad förra kongressen sagt i denna fråga. Härpå beslöt kongressen efter en lång debatt att förlägga sekretariatet till Frankrike och till ny generalsekreterare utsågs den franska kvinnliga syndikalisten Rénée Lamberet. Därmed bekläds den posten för första gången i internationalens historia av en kvinna.

IAA:s principiella inställning konfirmerades ånyo. Uttalande mot krigshotet antogs, likaså beträffande kampen mot de totalitära systemen.

I fråga om arbetslösheten, arbetstidens längd och arbetarnas löneläge och köpkraft antogs uttalande, vilket slår fast att det är den syndikalistiska aktionen direkt av arbetarna själva som är och varit avgörande när det gällt förkortning av arbetstiden och bevarandet av arbetarnas köpkraft. Som bästa korrektiv mot arbetslöshet rekommenderar IAA-kongressen fördelning av arbetet mellan alla arbetare.

På kongressen framfördes en hälsning från de svenska anarkisterna genom G. Lövqvist.

Spanien och FFI

Vid den nyligen avhållna FFI-kongressen yttrade den indiske fackföreningsdelegaten Hariharnath Shastri: "Fria fackföreningsinternationalen har fört en ständig kamp mot Francos fascistdiktatur. Medan andra demokratiska grupper har förseglat sina läppar och satt sig med armarna i kors — av rädsla för att försvaga kampen mot sovjetdiktaturen — så har Fria Fackföreningsinternationalen ständigt haft sin linje klar. Den kompromissar inte med diktaturen var den än må finnas. Den motsätter sig militär hjälp till Francoregimen, som förnekar de mänskliga rättigheterna gent emot folket och organisationsfriheten gent emot arbetarna".

Härvidlag kan man kanske anmärka att FFI kan rida på sin ungdom. Vi undrar om FFI skulle varit lika konsekvent om den existerat under inbördeskrigets dagar och även då kritiserat "andra demokratiska grupper" som då satt med armarna i kors och menlöst såg på hur ett av Europas mest frihetsälskande folk krossades under fascisternas marscherande kolonner?

Sedan må det vara oss förlåtet om vi ställer oss lite skeptiska gentemot FFI:s alla vackra och storvulna fraser om kamp mot diktaturen. Vi vill först se lite mer konsekvens härvidlag — både från FFI som sådan och dess medlemsorganisationer. Varken Francodiktaturen eller någon annan diktatur störtas enbart av högtidliga kongressuttalanden! Världens samlade arbetarrörelse har kraft nog, om de ville använda sig av den, att störta en Franco utan blodsutgjutelse och på relativt kort tid.

G. L—t.

VI VILL

genom upplysning bekämpa alkoholmissbruket och verka för allmän folknykterhet.

Från VÄRLDSTEATERN

Den mycket omstridda norska sångerskan Kirsten Flagstad har skrivit sina memoarer och därvid bl. a. riktat angrepp mot den norske ambassadören i USA, V. Morgenstierne och statsadvokaten Ingolf Sundför. De angripna svarar med att avslöja sångerskans naziflirt (som ju alla förut kände till). Alla minns ju hur hon med nazis hjälp kunde göra "en tur" till Norge mitt under brinnande krig. Det är detta tilltag av "den mest kända norska personen i Amerika" som blev en tagg i det norska folkets hjärta som icke lär kunna dras ur. Taggen svider där den sitter och det lär inga aldrig så framfusiga memoarer kunna råda bot för.

— — —

Enligt vad USA-tidningen New York Herald Tribune meddelar får Chiang Kai-shek hädanefter icke anfalla Kina förrän han har inhämtat tillstånd av USA:s regering. Hm . . .

— — —

Svenska Dagbladet — som ju är utsugningens försvarare i alla väder — har fått ett meddelande från sin medarbetare i Bonn att "de östtyska arbetarna reser sig mot sina egna fackförbund". De reser sig alltså mot sig själva och längre kan de väl knappast komma i utveckling. Om nu inte arbetarna bildade fackförbund så hade de ingenting att resa sig emot, eller kanske de kunde lösa frågan genom att måla av sig individuellt och anfalla sin egen bild — det skulle ju inte vara mera groteskt än det de nu tagit sig för — om nu Sv. D. telegramskribent ska tas på allvar. Den gula världspressen kommer nog i sinom tid också med den "nyheten" ska ni se . . .

— — —

von Papen fick enligt egen uppgift löfte om hjälp till självmord av ett par behjärtansvärda soldater i Nürnberg, men han accepterade icke erbjudandet. Det var synd. Det finns tydligen mer kanaljeri kvar att iscensätta.

— — —

Mossadeq i Persien har fallit och monarkens stöttepelare tar makten från den gråtande politikern. Om hans fall betyder något reellt för det persiska folkets välfärd och framtid återstår att se. Vi har en känsla av att folkmassorna där som annorstädes är allt för lättlurade och deras tid har tydligen ännu ej kommit då de kan överta samhällets skötsel och fösa bort det fåtal rika familjer som nu utsuger det persiska folket och håller det nere i okunnighet och ekonomiskt slaveri. De har ännu lång väg att gå innan de förstår att deras sak är deras egen, icke monarkens.

— — —

McCarthy har nu liksom på sin tid Quisling fått låna sitt namn till en "ism" av vederstyggligaste slag. Maccarthyismens vettlösheter mot stora grupper amerikanska medborgare möts med kraftig kritik från alla delar av världen och även från mera balanserat amerikanskt håll. Ivar Ivre citerar i Kommunalarbetaren professor Robert K. Carr när han i sitt arbete *The House Committee on Un-American Activities* bl. a. skriver: "Många amerikaner har i kommunismen kommit att se en kräftsvulst som endast behöver skäras bort för att kroppen ska återfå hälsa och vitalitet. Att kommunismen hellre bör betraktas som en infektion, förorsakad av bakterier och speciellt farlig för en kropp som försvagats av andra åkommor och påfrestningar, tycks inte ha insetts . . ."

Ja, kommunismen (gemensamt äganде), var finns den? Hur kan den bli en kräftsvulst eller en bakterie? I Arbetaren förklarade man för en tid sedan kommunismen "som en kriminell teori"; den är nu alltså både en kräftsvulst, en bakterie och en kriminell teori. Det är bara att vänta på nästa epitet, för att någon skulle ta de föreliggande "förklaringarna" för de absolut definitiva är väl ej möjligt. Ivar Ivre anser att Carr träffat mitt i prick. Vi anser att ingen kan vara så på sidan av saken som mr Carr — och Ivre. De vet helt enkelt inte vad de talar om, annars borde båda veta att det är kapitalismen med dess utsugning som just utgör den kräftsvulst i samhällskroppen som måste förintas just med kommunism, men märk väl icke den där ock kommunism kallas som är statskapitalism som i Sovjetunionen och dess satellitstater. Men man försöker slå två flugor i en smäll — alltid är det väl med hänsyn till kunskaperna någon infantil krake som blir "bevist" och slukar orden som de sista och oomkullerunkeliga sanningarna om vad kommunismen är. Efter att man under långa tider och med sovjetpropagandisternas hjälp fått folk att tro att i Sovjet är kommunismen förverkligad . . .

Det är däri den stora lögnen ligger och alla som låter sig ledas av denna lögn blir ingenting annat än medvetna och omedvetna verktyg i händerna på intressen som inte skulle dra sig att använda samma sorts "kommunism" om deras system skulle hotas . . . Det räcker som karakteristik av förljugenheten från alla håll.

BRAND i pressfloran

Vi har dristat oss att på denna spalt visa att pressen idag i stort sett ägs av durkdrivet affärsfolk vilka också bestämmer den kurs tidningarna ska hålla. Penningväldet har alltså lagt sin fasta hand över opinionens organ och hur det nu kommit sig till så börjar detta upptäckas i vidare kretsar; man inser nu vilken makt kapitalistpressen tillskansat sig tack vare enorma resurser, alltså förutom det tillskjutna kapitalet av kapitalisterna tillkommer ju väldiga annonsintäkter, vad man får av prenumerationspengar och försäljning av lösnummer, vilket allt bidrar till att ytterligare stärka den kapitalistiska pressens resurser.

Denna press förklarar sig "oberoende"! Och det går säkert i folk, även sådana man väntat sig bättre av. Men de "anser" och "tycker" att denna press är så bra, så "välinformerad" så "anständig" så "kultiverad" och vem vet allt vilka glimrande attribut man skänker denna press — den gula kapitalistpressen.

Och vad är det då som är så "fint" och "intressant" att det tjusar allt folket? Det hysteriska sportraseriet? Reverenserna för kungligheten? Nöjeskåserierna, jazzlarmet, samba-"kulturen" skönhetstävlingarna, morden, våldtäkterna, hur utsugningsbarometern svänger sig på "handelssidorna"? Är det annonssidorna, vilkar brukar uppta två tredjedelar av "utrymmet"? Ja, försök att pejla meningen med allt det där den som vill — vi orkar inte. Men det finns där, denna egendomliga "lust" att "stödja en anständig press" — hoc est — den gula kapitalistpressen.

Det lär gå ut 3,5 miljoner dagstidningar. Här i staden är det två "hus" som äger de tidningar som har de största upplagorna: "huset Bonnier" och "huset Kreuger". Det är folk med stora pengar som har möjlighet att köpa upp "lärda män och kvinnor" som fått lära sig hur man "intresserar allmänheten med sanningar eller osanningar" och i övrigt handlar efter det recept som Gorden Bennet i New York Herald komponerat för all gul press i hela världen: förkastar alla principer. Som grekerna sade: *allt flyter*. Det är möjligt att denna press slagit in på denna stråt för att existera i en värld befolkat av ett släkte som av H. G. Wells beskrivs sålunda: "Människan är ännu på botten barn till den råa stenålderns Gamla människa, halvt människa, halvt apa och helt egoist". Och i en sådan värld, befolkad av en sådan mänsklighet gör sig naturligtvis en press som dagligen förmår att anpassa sig till "allmänhetens tycke"! Så väl bekomme.

Naturligtvis finns det särlingar som envisas med att tycka på ett annat sätt än denna larmande hop som måste intresseras på något sätt. Dessa särlingar är för övrigt ganska många ännu. Det är de som instämmer med Wells när han sammanfattar sitt tycke om pressen i följande ord: "Vi behöver tidningar som ger oss fakta rätt och slätt. Vi får sannerligen ingen användning för dessa stora blad med annonser omväxlande med otillförlitliga nyheter, kvasiroande skräp och politiskt munväder, som nu rycker in i våra hem en gång i dygnet. De bildade människornas dagliga tidning om ett halvt århundrade (detta skrevs för cirka 25 à 30 år sedan) blir kanske en tiondel så stora och tio gånger dyrare än dessa vilt kringflaxande karrikatyrer över samtidens tilldragelser."

Den gula pressdraken som nu spyr ut sitt etter över folk och hem är ett odjur med många huvuden, kraftig svans och tusentals giftblåsor med en stank som endast mycket framstående "kultur"-människor förmår stå ut med. Det är i en sådan odör och bland en sådan "allmänhet" vår BRAND trotsar en kärv tillvaro. Klimatet är allt annat än tjänligt, men likaväl som David förgjorde filisteern Goliat med en välriktad sten ur sin slunga, likaväl kan några välriktade florettstötar ta andan ur den gula pressdraken även om dess huggtänder är både långa och vassa. Vi blir fler och fler som inser nödvändigheten av att befria "prinsessan" ur den lede drakens käftar. *Se det är den verkliga kulturgärningen!*

Söders Jonsson.

Om bolsjevismen

"Vilja arbetarna äntligen lära den ryska revolutionens lärdom att varje regering, vad än dess vackra namn och löften må vara, är till följd av dess inneboende natur som regering, destruktiv i dess ändamål att vara den sociala revolutionen? Det är en regerings mission att styra, att underkuva, att bli stark och att göra sig själv beständig. Vilja arbetarna lära att endast deras egna organiserade, självständigt skapande ansträngningar, fria från politisk och statlig inblandning, kunna bereda deras många års långa kamp för deras frigörelse en varaktig framgång?"

(Alexander Berkman i En blick tillbaka och framåt på den ryska revolutionen.)

Tack

Till alla personliga vänner och kamrater, till LSS, anarkistiska föreningar och andra organisationer som på min 70-årsdag uppvaktade mig med telegram, blommor och presenter frambär jag härmed mitt innerliga tack.

Ola Olsson.
(Blekinge-Olle")

BRANDTAL
mot militarismen

Av GUNNAR BERGQUIST.

Det finns många olika riktningar, som bekänner sig för freden. Många har dock så att säga fått lära sig den globiala lögnen: att "vill du fred, rusta dig för krig". Där har det s. k. "fredsivrarna" lyckats dupera en hel del gott folk. Det finns inte större förbannad lögn. Men det märkliga är: att f. d. antimilitarister har mage att slunga denna propagandates i ansiktet på människor, som gör anspråk på att vara hederliga. Kapitalismen behöver vapen, mycket vapen, det enda som kan försvara dess obarmhärtiga system. Som synes en bräcklig moralitet för kristendomens och kulturens försvar. Det finns många s. k. fredstidningar också, men ack! så difusa och "diplomatiskt lögnaktiga" deras ideella förankring är. Brand i vilken man läser med glädje och känsla skiljer sig dock från dessa. Den har en ovillkorlig predikan, människans frigörelse från militarismen, vapnens nedskrotning och bara detta betyder Fred. Den för dessutom den revolutionära socialismens kamp. Socialism betyder fred och frihet.

Varför är denna vår målsättning icke illusorisk. Nej! Därför att kapitalismens tidevarv har överlevt sig själv. Den håller på att ruttna "uppifrån" och nerifrån, därför vapenskramlet, hysterin och rädslan för något, detta något som obönhörligen är på marsch och som naturbetingat måste axla den progressiva mänsklighetens mantel. Måhända kan man fördröja denna utveckling, med krampaktiga despotiska åtgärder, men målet är i sikte och vi kan springa ifrån kapitalismen och lämna den åt sitt nesliga öde. Vi ser det inte så himmelsblått, så drömmande fjärran. Dialektiken i vårt språk är förnuftets. Den bärs upp av miljoner, längtande efter liv, verkligt liv, därför är vi inga svärmare. Vi kräver bara att få igen vårt liv, det man sökte stjäla redan vid barndopet, det man strypte i skolåldern och skändade på kasernernas övningsfält, det man hetsade fast vid avtryckaren och sände iväg genom reflade pipor med död och svart kvalmigt blod. Bröder! ni vet att det är så — varit så. Vad mer! Bevis höves det att utan samvetsbetänkligheter hata en simpel tjuv. En kleptoman med sjukligt begär att stjäla unga, heta liv. Vi är heller inga filosofer, som försöker sätta biologiska, eller anatomiska, eller astronomiska teorier i samband med mänsklighetens nödläge. De som fruktar socialismen, älskar att på detta sätt bortförklara, dimhölja målsättningarna, som i sig själva är koncisa och klara. Ärftlighetsteorier i all ära, men vad har detta med kampen för livet att göra? Den politiska strebermentaliteten gör sig bred på massornas bekostnad, eller ska vi säga på människornas godtrogenhet. En f. d. rabiat militärhatare ser sin kariär hägra i en vertikalvolt och man trampar gärna sitt eget samvete i smutsen för en korpralsrang, dock talar historien om ett korpralsöde som höll på att sluta i galgen. Ned med vapnen! är kampropet som betyder slut på slaktandet, slut på kapitalets makt över individer och folk. Detta bör vi klart beakta. Vi kan icke ställa någon annan diagnos på mänsklighetens nödläge.

I elva kapitel har John Andersson sammanfört en hel del mycket värdefullt material om Internationalerna. Han har gjort det många tänkt göra, men aldrig fullföljt. John Andersson har varit IAA:s, den syndikalistiska Internationalens sekreterare sedan år 1938. Han är således synnerligen lämplig som författare till boken om Internationalerna.

Läsarna får en klar och redig översikt över de olika Internationalerna inom ramen för arbetarrörelsen — utanför denna ram finns, som bekant, ett mycket stort antal internationella sammanslutningar. Nu flera än någonsin.

Alla som vill veta vad alla bör äga kunskap om, när det gäller arbetarrörelsens Internationaler, kommer att skaffa sig John Anderssons bok — hoppas jag. Skriften är oumbärlig för alla som söker vidga sin synkrets och önskar äga en lätthanterlig uppslagsbok i ämnet Internationalerna.

JOHN ANDERSSON: Internationalerna. Federativs förlag. 84 sid. Pris 2: 50.

Att läsa dikt är en njutning, om man låter dikten fånga sig, vilket sker då dikt är dikt, d. v. s. om diktens innehåll och ordmusik väcker till liv den lust till skönhet som finns, mer eller mindre utvecklad hos varje normal människa.

I Stig Carlsons opus nr 5 — Svarta motiv — finner vi både "ren" dikt — dikt för diktens egen skull — och lyrik med mycket tydlig adress: blixtrande blottad värja mot all tidens orätt och våld. Det saknas ej heller uttryck för själens hjälplöshet när det gäller grymma livsgåtor och det största och mest oroande frågetecknet: döden.

Inledningsdikten är filosofisk och gripande som vittnesbörd om ängslan och undran. Tidsdikterna fängslar: Kräv av oss åtminstone en gnutta tro på förvandlingens möjlighet. Hävda rätten att få välja sätt för död, sätt för liv! Skönast är dock naturdikterna.

Stig Carlson äger känsligt socialt samvete; han är öm, skygg. Hans formskapande begåvning har utvecklats och livssynen mognat. *C. J. B.*

STIG CARLSON: Svarta motiv. Nörstedt & söner. 80 sid. Pris 8: 50.

MEDITATION

Jag vet ingenting som jag riktigt tror
jo gräset som vissnar och fröet som gror
det ger mig en visshet att bära
och skördar som skördas i lada och grav
ger näring till jorden och blod och sav
är människohjärtat så nära.

Jag vet ingenting som jag riktigt lärt
av tvivlande tankar jag alltid närt
en Tomas, en klentrogen lära
men visste jag bara att lera och mull
är muskler och senor och kvinnohull
mitt offer jag gärna vill bära.

GUNNAR BERGQUIST.

TYSKLAND
det stora problemet

Krig eller fred, nynazism eller demokrati och frihet

Tyskland har alltid spelat en stor roll för frågan om fred eller krig! Så även nu.

Frågan är också om i Tyskland nynazismen skall få tillfälle spela en roll eller om det kommer att ges tillfälle för en utveckling fram mot fred och frihet.

Då man vistas i Tyskland får man en levande förnimmelse av att det finns gott om krafter som söker göra det bästa möjliga av den nuvarande svåra situationen. I all synnerhet är detta fallet ifråga om fredsvännerna. De är aktiva.

Ett bevis är mötet som Krigstjänstvägrarinternationalen med dr Th. Michaltscheff i spetsen ordnade i universitetets stora aula i Hamburg med tal av författaren Nikolaus Koch, dr Fritz Wenzel och undertecknad. Liksom alla de otaliga fredsmötena i Tyskland gav även detta möte ett fulltonigt uttryck för den uppfattningen att remilitariseringen betyder att klyftan mellan Väst- och Östyskland blir oöverstiglig, delningen blir definitiv. Därtill kommer att nynazismen får den chans som den väntar på, ty återupprustningen, en tysk armé i modern form kan inte byggas utan de forna hitlerofficerarnas inträde i tjänst.

Det finns en tredje linje!

Alla tyska fredsvänner är motståndare till en upprustning. Man kan nog säga att folkmajoriteten är emot upprustningen. Tyskland — så lyder parollen — bör förvandlas till ett neutralt område mellan öst och väst. Ett land med 69 miljoner människor från vilka inte annat land har något som helst att frukta, och där ingen militaristisk angriparapparat skulle finnas.

Frankrike, som inte vill acceptera eller ratificera fördraget om Europaarmé, skulle med säkerhet gå med på ovan angivna lösning av Tysklandsproblemet.

Ryssland väntas inte resa något motstånd.

Det råder för närvarande i Tyskland en stark och utbredd motvilja mot återupprustningen. Den borde utnyttjas och stärkas. Det är ytterst farligt att på nytt länka in folkopinionen på militaristiska och nazistiska vägar. Fransmännens fruktan är väl motiverad! Liksom de tyska fredsvännernas.

Fördelen — för det tyska folket och för alla andra — av ett neutralt Tyskland skulle snart visa sig.

Tyskarna skulle förstå att de absolut inte är utsedda till slaktoffer. Fredsviljan skulle växa sig ännu starkare. Från att vara krigets aggressivaste krafter skulle tyskarna använda sin energi på att hävda fredens och bli exempel för andra folk. Just precis vad nu de flesta tyskar vill. För att sona — nej— bevisa att de inte är sämre än andra.

C. J. B.

Några ex. av Brand kan säkerligen varje medlem av APF sälja inom bekantskapskretsen. Gör var och en sin insats ökar upplagan och säkerställes tidningens utgivning. Visst vill vi vara med om det.

Facit av KOREAKRIGET och övrig världsvånda

Att krig ingalunda löser några problem är en sanning som på nytt bekräftats i Korea. FN-Nytt meddelar i sitt nummer för den 19 augusti några talande siffror: "80.000 föräldralösa barn, 300.000 krigsänkor, 1 miljon civila döda, inflation, brända byar och raserade industrier — det är några av de problem som Korea med sitt splitternya vapenstillestånd står inför idag".

Vad det "onödiga kriget" rivit ned, all den tragik, all den nöd och alla umbäranden — allt vad det kostat måste nu *fredens* krafter bygga upp igen, försöka att av en ruinerad del av den arma globen få fram en för människor beboelig trakt. Det kommer att ta år av tålamod, intresse och konstruktiv vilja innan livet kan blomma vidare. Det behövs nu 1 miljard dollar för att återuppbygga Korea. Återuppbygga! Hade det som fanns i Korea fått stå och man i stället inriktat sig på en fortsatt framryckning på alla utvecklingsbara områden skulle livet varit annorlunda inte blott för koreanerna utan för människorna i stort sett. Man får aldrig glömma att varje land och folk är en del av ett helt som icke kan vara oberoende av varandra. Världshushållet är numera så beroende av vad varje land och folk kan prestera för det gemensamma bästa att den minsta del som blir improduktivt och utsättes för destruktion och krigiska äventyr vållar avbräck. Så har det också varit med Koreakriget. Vi ska ej längre orda därom, bara än en gång konstatera: *krig löser inga problem.*

— — —

Världens fattigaste

"De 7 miljoner människorna i kungariket Nepal i Himalayas bergstrakter hör till de fattigaste i hela världen", meddelar FN-Nytt. "Genomsnittsinkomsten i Nepal ligger omkrng 250 svenska kronor om året, levnadsförhållandena är usla, spädbarnsdödligheten antagligen bland världens högsta — den har aldrig räknats ut — antalet läs- och skrivkunniga är bland världens lägsta. Och allt detta beror inte på fullständig brist på naturliga resurser. Det beror helt enkelt på okunnighet". heter det från FN-Nytt.

Man pekar på att Nepal kunde utveckla boskapsskötseln och mejerihanteringen tack vare att stora delar av riket består av högslätter med saftigt gräs som skulle ge bete åt stora boskapshjordar, nötkreatur, bufflar, getter. Nepalborna har inte ännu upptäckt dessa stora möjligheter. Man förklarar att Nepal skulle kunna utveckla sig till en stor exportör av mjölk och mjölkprodukter om folk bara lärdes att tillvarata de rika möjligheterna.

— — —

Karachi växer — vattnet tryter

Under perioden 1940—1951 steg invånareantalet i Pakistans huvudstad från 300.000 till 1.120.000 bl. a. på grund av tillströmmande flyktingar. Som en följd av folkökningen har plötsligt stor vattenbrist uppstått och FN skall sända dit en hydrolog och två geofysiker vilka man hoppas ska lösa vattenproblemet där.

— — —

Enligt uppgift lär bambu ha visat sig vara bra råmaterial för papper. Är detta riktigt finns vissa möjligheter att täcka det stigande behovet av papper i Fjärran Östern där den stigande läskunnigheten medför ökad efterfrågan på tidningar och böcker. Då man hittills nödgats importera allt papper har behovet icke kunnat täckas. Bambu finns i överflöd i Fjärran Österns länder och bl. a. har Thailand på allvar igångsatt papperstillverkning av bambu. Även i Cambodja, Laos och Viet Nam kommer pappersbruk på bambubasis att anläggas. Även på Java och Sumatra kommer försök att göras, men "än så länge tyr man sig till en tallart som växer där".

— — —

Öknarna ska blomma

FAO:s bevattningsspecialister skall enligt vad FN-Nytt meddelar göra försök att förvandla torra ökenbälten i Mellersta Östern till grönskande vingårdar och böljande sädesfält. Ingen människa kan numera bo i dessa trakter. I kritbergen i Negev-öknen har man stött på sinnrika bevattningsstystem med cisterner och kanaler som är omkring 2.000 år gamla. Nabateerna, som hade sin blomstringsperiod 200 f. Kr.—200 e. Kr. förvandlade Negev-öknen till bördiga jordbruksområden och sände överskottet till Rom. Nu ska som sagt FAO:s experter göra om dessa försök.

Helskinnad

in och ut genom Järnridån kom och såg och överlevde den internationellt kände syndikalisten Oskar Jansson och han berättar härom följande:

"Det var ej med någon större entusiasm som jag, efter ett långt övervägande, beslutade mig för att acceptera en inbjudan att övervara Fredskonferensen i Budapest. Jag har alltid bekämpat diktatur och oligarki och har aldrig haft några illusioner om fredsparollerna från kommunistiskt håll. Då jag oaktat detta beslutade att resa var det med tanke på att öppet deklarera min syndikalistiska inställning i frågan om krig och fred.

I mitt tal till konferensen framhöll jag emfatiskt, att det var meningslöst att från båda sidorna av järnridån försäkra att det arbetas för fred när det ändock rustas för krig. I sammanfattningen av mitt tal poängterade jag, att om fredsappellerna skall leda till handling, måste järnridåerna upphävas så att Öst och Väst kan mötas på jämlik fot."

Vi frågade kamrat Jansson om han kom tillbaks mer desillusionerad eller om konferensen hade bibringat honom känslan av att det förefinns en ärlig fredsvilja på andra sidan järnridån. "Ja, det kan man nog säga, blev svaret. Min personliga känsla är att fredsviljan finns överallt hos folket. Statsmakterna kan lura folket endast en viss tid. Vad järnridån angår, tycker jag att det är rättvisats att använda pluralisformen. Det finns sannerligen järnridåer på båda sidorna och inte minst hos oss själva", ansåg kamrat Jansson.

ÖKA BRANDS upplaga genom att skaffa nya prenumeranter och genom att taga hem några lösnummer till försäljning eller gratisspridning.

Individuellt medlemskap

Då vi fått ett flertal förfrågningar om individuellt medlemskap i Anarkistiska Propagandaförbundet, vill vi meddela, att individuellt medlemskap kan erhållas av intresserade kamrater, som ekonomiskt vill understödja vår rörelse och den frihetliga propagandan men som är bosatta på platser där vårt förbund inte har någon klubb eller förening. Avgiften är endast 75 öre pr månad.

Skriv till förbundets kassör Josef Ström, Bagarmossvägen 13, Enskede, som lämnar alla önskade upplysningar.

Redovisning

över inkomna medel på Brands stödfond

Erik Eklund, Stockholm, 10:—. Stockholms Anarkistiska Förening (genom utlottad gåva av Inga Lövqvist) 50:—. Tore Eriksson, Västerås, 2:—. B. Garcia, Stockholm, 10:—. Gustav Svenson, Munsö, 10:—, samt utmanar alla anarkistsympatisörer inom Munsö LS på vardera 5:—. C. E. Englund, Spånga, 10:—. Tyko Johansson, Bofors, 13:—, Eugen Sägö, Grums, 5:—, K. I. Lenholm, Stockholm, 30:—. Elis Karlsson, Bromma, 15:—. H. Lindell, Huddinge, 5:—. Folke Nilsson, Stockholm, 30:—. A. E. Nylund, Tossene, 6:—. K. A. Ström, Hägersten, 10:—. Viktor Johansson, Älvsjö, 5:—. Helge Axelsund, Stockholm, 5:—. Gunnar Sten, Stockholm, 5:—. Viktor Hallberg, Göteborg, 10:—. Krokeks LS, Krokek, 50:—. Ida Persson, Hällekis, 10:—.

Till alla givare vårt varma tack.

Expeditionen.

ANARKISTISKA
Propagandaförbundet

kämpar

Mot Kriget och Militarismen

För Avrustning och allmän fred

●

Mot Statens herravälde

För Gemensam samhällelig egendom

●

Mot Kapitalismens utsugning av folket

För Solidaritet mellan människorna

●

Läs!* BRAND *Sprid!

Prenumerationspris 1.50 per år

Lösnummer 25 öre.

EXP. - Vetegatan 8, STOCKHOLM.